

paa ham med bønfoldende Lidenskab, saa han tilsidst maatte rive Haanden til sig med Magt.

„Saa rejs Dem dog! ... Dette her er altfor taabeligt! Jeg ber Dem om at holde op. De veed jo ikke, hvad De selv siger. De tager Dem den Frihed at bryde herind for at give mig politiske Raad! De finder det passende at foreholde mig mit Ansvar, at foreskrive mig Pligter! Kan De dog ikke selv indse, hvor latterlig Deres Optræden er?“

Fru Bertha havde rejst sig. Fortumlet og skamfuld vendte hun sig bort, da hun forstod, at hun var afmægtig.

Og Enslev skaanede hende ikke. Han sagde, at han selvfølgelig godt vidste, at der i den lange Kamp mod Undertrykkelsen fraoven og Enfoldighedens Tvang franeden kunde være gaaet et og andet værdifuldt i Løbet. Men hvem havde lovet hende, at Friheden skulde vindes uden Ofre? Ikke han! Det var vel overhovedet kun Kvinder, der forestillede sig en politisk Kamp som en Krig paa Knappenaale. Eller troede hun, at han selv var gaaet Ram forbi? At ikke ogsaa han havde maattet betale med Tab af personlig Lykke? ...

Fru Bertha saae sig tilbage mod Døren og ønskede sig bort. Hun havde hørt det ringe og frygtede for at træffe Fremmede.

„Nu maa jeg hellere gaa!“ sagde hun. „Jeg gør Dem kun mere vred — og det var ikke Hensigten med mit Besøg.“

Hun rakte ham Haanden, og Enslev blev igen forsonligere stemt.